

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: “**WORLD INVEST**“ v.o.s., se sídlem Chomutov, Otvice č. 23, zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Němcem, advokátem se sídlem Chomutov, Kadaňská 3550, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti: **EUROVIA CS, a.s.**, se sídlem Praha 1, Národní 10, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.6.2011, č.j. ÚOHS-R49/2011/VZ-10560/2011/310/JHr,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 30.6.2011, č.j. ÚOHS-R49/2011/VZ-10560/2011/310/JHr, kterým bylo zčásti potvrzeno a zčásti (ohledně výše uložené pokuty) změněno předchozí prvostupňové rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 14.2.2011, č.j. ÚOHS-S125/2010/VZ-16622/2010/530/SWa.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že statutární město Chomutov coby zadavatel veřejné zakázky „IPRM – Sídliště, místo pro život – Březenecká, Zahradní, Písečná“ nedodrželo postup podle § 40 odst. 3 v návaznosti na § 39 odst. 3 písm. b) bod 1. zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále „ZVZ“), a podle § 67 odst. 1 ZVZ, přičemž tyto postupy mohly podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, za což bylo uloženo nápravné opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ spočívající ve zrušení zadávacího řízení.

Dále žalovaný rozhodl, že statutární město Chomutov coby zadavatel shora uvedené veřejné zakázky se dopustilo správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) ZVZ, za což mu byla uložena pokuta ve výši 75 000,- Kč, snížená z původních (prvostupňovým rozhodnutím uložených) 150 000,- Kč.

Správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele bylo vedeno na návrh EUROVIA CS, a.s. (nyní osoby zúčastněné na řízení). Za další účastníky správního řízení žalovaný považoval zadavatele, tj. statutární město Chomutov, a žalobce. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného podal rozklad zadavatel (statutární město Chomutov), proti napadenému rozhodnutí o rozkladu podal žalobu ke zdejšímu soudu pouze žalobce, zadavatel ani původní navrhovatel (EUROVIA CS, a.s.) žalobu nepodali.

Žalobce, ačkoli nebyl navrhovatelem v řízení před žalovaným ani zadavatelem, tedy nyní podává žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo konstatováno porušení ZVZ zadavatelem a spáchání správního deliktu podle ZVZ zadavatelem a kterým byla zadavateli uložena pokuta a zadávací řízení zrušeno.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce podrobnou argumentací namítá, že zadavatel (statutární město Chomutov) se nedopustil ani jednoho ze žalovaným dovozených porušení ZVZ, neboť lhůty pro podání nabídek byly podle žalobce zkráceny v souladu se ZVZ (a zadavatel tedy neporušil § 40 odst. 3 v návaznosti na § 39 odst. 3 písm. b/ bod 1. ZVZ) a zadavatel ani neomezil formu jistoty (a tedy neporušil § 67 odst. 1 ZVZ).

Dále žalobce podrobnou argumentací brojí proti závěru, že zadavatel spáchal správní delikt, neboť podle žalobce v rozporu se ZVZ neodmítl vyřídit námitky uplatněné společností EUROVIA CS, a.s., nýbrž se jimi věcně nezabýval proto, že nebyly podány řádně, tj. se všemi náležitostmi, tedy že zadavatel neporušil § 111 odst. 1 ZVZ a nedopustil se tak správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. g) ZVZ.

Pak podle žalobce i zrušení zadávacího řízení a sankce uložená zadavateli nejsou zákonnými.

Žalobce tedy navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Na svém procesním postoji setrval žalobce po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný setrvává na závěrech, ke kterým dospěl v napadeném rozhodnutí, k jednotlivým bodům žalobní argumentace protiargumentuje věcně shodně jako v napadeném rozhodnutí a žalobu navrhuje jako nedůvodnou zamítnout.

I žalovaný na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o otázku žalobcovy aktivní legitimace k podání žaloby, tedy zda je žaloba podána osobou oprávněnou, pak podle § 65 odst. 1 s.ř.s. má žalobní legitimaci ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen úkonem správního orgánu (tu napadeným rozhodnutím žalovaného), jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.

Aktivní žalobní legitimace podle § 65 odst. 1 s.ř.s., odlišně od aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s.ř.s., není vázána na postavení účastníka řízení před správním orgánem (tu před žalovaným) a je založena tvrzením o zkrácení na právech. Takové tvrzení je ze žaloby zřetelně seznatelné; žalobce má za to, že žalovaný nesprávně aplikoval ta ustanovení ZVZ, jejichž porušení v napadeném rozhodnutí dovedl, nadto je podle žalobce napadené rozhodnutí stíženo vadou nepřezkoumatelnosti a rozhodovací libovůle žalovaného. Žalobce byl přitom uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější, avšak nebyla s ním nakonec uzavřena smlouva, neboť zadávací řízení bylo napadeným rozhodnutím zrušeno, a z toho podle obsahu žalobní argumentace plyne dotčení na žalobcových právech.

Otázka, zda toto tvrzení zkrácení na právech je důvodné či nikoli, je otázkou důvodnosti žaloby, tedy otázkou samotného věcného přezkumu napadeného rozhodnutí. To, že žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s. nelze stavět do souvislosti výlučně s postavením žalobce coby účastníka správního řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.2.2011, č.j. 2 Afs 4/2011-64, Sb. NSS 2260/2011 (www.nssoud.cz). Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 s.ř.s. je dána vždy tehdy, pokud s ohledem na tvrzení žalobce není možné zjevně a

jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 21.10.2008, č.j. 8 As 47/2005-86, Sb. NSS 1764/2009, www.nssoud.cz); v právě posuzované věci přitom takový závěr zjevně a jednoznačně bez bližšího zkoumání konstatovat nelze.

Žaloba byla tedy podána osobou oprávněnou k jejímu podání podle § 65 odst. 1 s.ř.s. a zdejší soud nedovodil ani jiný důvod její nepřipustnosti.

Žaloba je tedy přípustná.

O žalobě zdejší soud rozhodoval bez jednání za podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Při posuzování otázky důvodnosti žaloby (tedy toho, zda napadené rozhodnutí má být zrušeno, neboť skutečně zkrátilo žalobce na jeho právech, či zda má být žaloba zamítnuta), soud vyšel z toho, že správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele bylo vedeno na návrh EUROVIA CS, a.s., tedy osoby od žalobce odlišné. Tento návrh směřoval proti tomu, že se zadavatel nezabýval jejími námitkami uplatněnými v průběhu zadávacího řízení, přestože tyto námitky měly veškeré náležitosti podle § 111 odst. 1 ZVZ. Dále bylo v návrhu namítáno, že zadavatel pochybil tím, že lhůtu pro podání nabídek stanovil v rozporu se ZVZ a že též v rozporu se ZVZ neumožnil prohlídku místa plnění veřejné zakázky. Dále směřoval návrh proti zadavatelem stanovené konstrukci hodnotících kritérií pro hodnocení nabídek, proti nepřiměřenosti váhy dílčího kritéria „Smluvní pokuta“ a proti nejednoznačnosti dílčího hodnotícího kritéria „Kvalita provedení zakázky“. Návrh tedy směřoval proti zadávacím podmínkám a proti procesu zadávání v době před podáním nabídek a dále proti postupu zadavatele při vyřizování navrhovatelových námitek.

V právě uvedeném rozsahu žalovaný správní řízení k návrhu společnosti EUROVIA CS, a.s. také vedl. Z návrhu společnosti EUROVIA CS, a.s. neplyne, že by jeho předmětem mělo být také přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky. Ani z obsahu prvostupňového rozhodnutí, ani z obsahu napadeného rozhodnutí neplyne, že by se otázka přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky stala předmětem správního řízení (nad rámec podaného návrhu) kdykoli během správního řízení. Žalovaný sice v bodu 26. prvostupňového rozhodnutí uvádí, že zadavatel již rozhodl o výběru nejvhodnější nabídky (stalo se tak 25.6.2010 a vybraným uchazečem se tak stal žalobce), tato skutečnost je žalovaným zmiňována pouze rekapitulačně, samo rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky předmětem přezkumu ze strany žalovaného nebylo – a zdejší soud dodává, že z pohledu předmětu řízení vymezeného návrhem společnosti EUROVIA CS, a.s. být ani nemělo.

Podle § 116 ZVZ je účastníkem řízení o přezkoumání úkonů zadavatele vedeném žalovaným zadavatel a v řízení zahájeném na návrh též navrhovatel; je-li předmětem řízení přezkoumání rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky nebo

rozhodnutí o výběru nejvhodnějšího návrhu, je účastníkem řízení též vybraný uchazeč nebo vybraný účastník soutěže o návrh.

V posuzované věci bylo zahájeno řízení na návrh, aniž by jeho předmětem bylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky (přezkoumávat v dané věci rozhodnutí o výběru nejvhodnějšího návrhu je z povahy věci vyloučeno), a tedy jeho účastníky měli být pouze navrhovatel (EUROVIA CS, a.s.) a zadavatel (statutární město Chomutov), nikoli tedy žalobce. Pouze v případě, že by předmětem řízení bylo přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, byl by jeho účastníkem také žalobce.

Za shora popsaného stavu je třeba zabývat se otázkou, zda se předmět správního řízení dotýkal práv žalobce či nikoli do té míry, že by rozhodnutím ve věci, které bylo žalovaným vedeno, byla některá jeho práva založena, změněna, rušena nebo závazně určována jeho práva nebo povinnosti.

Předmětem řízení (a následně i napadeného rozhodnutí ve věci) bylo, zda zadavatel pochybil či nikoli tím, že se nezabýval námitkami společnosti EUROVIA CS, a.s., tím, v jaké délce a za jakých podmínek stanovil lhůtu pro podání nabídek, tím jakou konstrukci hodnocení nabídek zvolil, tím, jakou stanovil váhu dílčího hodnotícího kritéria „Smluvní pokuta“, a tím, jak stanovil pravidla pro hodnocení v rámci dílčího hodnotícího kritéria „Kvalita provedení zakázky“.

Ve správním řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, tedy byly přezkoumávány některé úkony zadavatele uskutečněné v průběhu zadávacího řízení, jednalo se však o úkony z doby ještě před podáváním nabídek; posuzovány byly podmínky, za nichž bylo zadávací řízení zahajováno a za nichž měli jednotliví dodavatelé zvážit podání svých nabídek a následně je případně podat, zákonnost lhůty, v níž mohly být nabídky podávány, a otázka řádnosti námitek podaných společností EUROVIA CS, a.s. Ani k podanému návrhu, ani nad jeho rámec v průběhu správního řízení tedy nebyl přezkoumáván postup zadavatele při výběru nejvhodnější nabídky.

Z právě uvedeného plyne, že ve správním řízení bylo rozhodováno o právech a povinnostech zadavatele (zda jednotlivými úkony porušil ZVZ či nikoli a zda se jeho porušením dopustil správního deliktu či nikoli) a v části i o právech a povinnostech toho z dodavatelů, který podal námitky (tedy společnosti EUROVIA CS, a.s.). Jestliže žalovaný rozhodoval o tom, zda zadavatel mohl zkrátit lhůtu pro podání nabídek za situace, kdy neumožnil neomezený a přímý dálkový přístup k zadávací dokumentaci po celou dobu lhůty pro podání nabídek, o tom, zda zadavatel svojí formulací v zadávacích podmínkách omezil formu poskytnutí jistoty pouze na složení peněžité částky na účet zadavatele, o tom, zda zadavatel vypořádal námitky společnosti EUROVIA CS, a.s. zákonným způsobem a zda se tak dopustil správního deliktu, pak nic z toho se přímo nedotýká práv a povinností žalobce; dovozením závěru, který se pak promítl v napadeném (a jemu předcházejícím prvostupňovém) rozhodnutí nebyla žalobci žádná jeho práva založena, změněna, odejmuta ani závazně určena. Stejně tak ani posuzováním dalších bodů návrhové argumentace o nesprávném stanovení

pravidel hodnocení nabídek, podle žalovaného nedůvodné, žalobci žádná jeho práva zakládána, měněna, odnímána ani závazně určována nebyla.

Jediné, čeho se předmět správního řízení a jeho výsledek, materializovaný v napadeném rozhodnutí, mohl ve vztahu k žalobci zprostředkovaně týkat, byl závěr v tom směru, zda se žalobce mohl vůbec stát vybraným uchazečem či nikoli, resp. závěr, že žalobce se vítězem zadávacího řízení fakticky nestal, neboť jeho nabídka byla vybrána jako nejvhodnější v zadávacím řízení, jež bylo před výběrem žalobcovy nabídky jako nejvhodnější zatíženo porušením ZVZ. To však není závěr, který by se mohl přímo dotknout sféry jeho subjektivních veřejných práv.

Tu zdejší soud musí vycházet ze závěru, k němuž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.4.2008 ve věci sp. zn. 5 As 50/2006 (www.nssoud.cz), podle kterého uchazeč v zadávacím řízení nemá žádné subjektivní veřejné právo na to, aby se stal vítězným uchazečem, kterému bude veřejná zakázka přidělena, ani žádné veřejné subjektivní právo na to, aby s ním byla uzavřena smlouva. Jediným garantovaným právem je právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení při respektování jednotlivých pravidel vyplývajících ze ZVZ a právo na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele, ovšem za podmínek stanovených v ZVZ.

Při posouzení dotčení žalobce na jeho právech v právě souzené věci je třeba odlišovat důsledky vyplývající z rozhodnutí žalovaného v případech, kdy je přezkoumáváno rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, od důsledků vyplývajících z rozhodnutí žalovaného v případech, kdy jsou přezkoumávány jiné úkony zadavatele než jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky.

V případech, kdy zadavatel rozhodne o tom, kdo předložil nejvhodnější nabídku, dostává se vybraný uchazeč do postavení vítěze zadávacího řízení a legitimně očekává, že s ním, poskytne-li zadavateli součinnost, bude uzavřena smlouva na veřejnou zakázku. Je-li takové rozhodnutí zadavatele předmětem přezkumu, pak se žalovaný nutně autoritativně vyjadřuje k tomu, zda zadavatel postupoval zákonně, vybral-li jako nejvhodnější konkrétní nabídku. Závěry žalovaného v rámci takového přezkumu se tedy mohou týkat právě otázky, zda příslušný uchazeč se měl stát uchazečem vybraným či nikoli, a tedy právě tohoto vybraného uchazeče, v jehož prospěch již zadavatel v zadávacím řízení rozhodl, se takový závěr nutně přímo týká.

Odlišně od právě uvedeného v případech, kdy jsou přezkoumávány jiné úkony zadavatele, tj. úkony v zadávacím řízení předcházející jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, se žalovaný k tomu, zda zadavatel postupoval zákonně, vybral-li jako nejvhodnější konkrétní nabídku konkrétního uchazeče, autoritativně nevyjadřuje. Žalovaný se v rámci takového přezkumu nezabývá otázkou, kdo se měl stát vybraným (vítězným) uchazečem, nýbrž zabývá se jednotlivými kroky zadavatele, při nichž měl zadavatel respektovat zásady uvedené v ZVZ a jednotlivá pravidla předepsaná v ZVZ pro příslušný druh zadávacího řízení tak, aby zajistil co nejširší, férovou a transparentní soutěž o veřejnou zakázku, tedy mimo jiné vůči všem

uchazečům stejné a veřejné zakázce přiměřené podmínky, za nichž lze o získání veřejné zakázky soutěžit, ovšem jednotlivých uchazečů se závěry přezkumu žalovaného v těchto případech přímo netýkají – v žádném ohledu nemohou prolomit či zpochybnit postavení konkrétního uchazeče, v jakém se nachází po rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky.

Byť tedy výsledek správního řízení před žalovaným v právě posuzované věci, který spočíval v dovození trojího porušení ZVZ (§ 40 odst. 3 v návaznosti na § 39 odst. 3 písm. b/ bod 1., § 67 odst. 1 a § 111 odst. 1 ZVZ), což vedlo ke zrušení zadávacího řízení, k dovození správního deliktu zadavatele a k uložení pokuty zadavateli, pro žalobce ve skutečnosti znamenal, že se fakticky vítězem zadávacího řízení nestal, neznamená toho rozhodnutí zásah do žádného jeho subjektivního veřejného práva. Z rozhodnutí žalovaného tu neplyne, že by se žalobce v případě, že vady postupu zadavatele v průběhu zadávacího řízení budou odstraněny a zadávací řízení se dostane do fáze rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, nemohl vybraným uchazečem stát; právě této otázky se napadené rozhodnutí nikterak netýká.

Výsledek správního řízení před žalovaným se tedy mohl dotknout veřejných subjektivních práv samotného zadavatele, ten však žalobu proti napadenému rozhodnutí nepodal. Mohl se dotknout i veřejných subjektivních práv navrhovatele, ani ten však žalobu nepodal.

Skutečnost, že přezkum jiných otázek postupu zadavatele v zadávacím řízení než jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky (nebo nejvhodnějšího návrhu) nezasahuje žádné veřejné subjektivní právo žalobce coby jednoho z uchazečů, je ostatně vyjádřena právě v § 116 ZVZ. Jestliže v daném případě nebylo předmětem správního řízení přezkoumání rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky, pak žalobci postavení jeho účastníka podle § 116 ZVZ nesvědčilo.

Z právě uvedeného pak plyne, že žádných žalobcových veřejných subjektivních práv se napadené rozhodnutí netýkalo a že žalobce po právu nebyl ani účastníkem správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný tedy se žalobcem jako s účastníkem správního řízení jednat neměl, a pokud s ním takto jednal, přiznal mu více práv, než která mu náleží. Skutečnost, že se žalobcem bylo fakticky jako s účastníkem správního řízení žalovaným jednáno, z něj ovšem účastníka správního řízení nečiní, ani to neznamená, že by se v důsledku této skutečnosti napadené rozhodnutí žalobcových subjektivních veřejných práv dotýkalo.

V této otázce lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.10.2006 ve věci sp. zn. 2 As 35/2005 (www.nssoud.cz). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že ten, s kým správní orgán nesprávně jako s účastníkem řízení jednal, se tímto jeho účastníkem nestal.

Ze shora uvedeného tedy zdejší soud dovozuje pro posouzení důvodnosti žaloby následující dva klíčové závěry:

1. Žalobce nebyl podle § 116 ZVZ účastníkem správního řízení před žalovaným, přestože s ním žalovaný nesprávně jako s účastníkem správního řízení jednal.

2. Žalobce nebyl a nemohl být ani předmětem správního řízení, ani závěry, k nimž žalovaný napadeným rozhodnutím dospěl, na žádném svém veřejném subjektivním právu přímo zkrácen, neboť žádného jeho subjektivního veřejného práva se tyto závěry žalovaného přímo nikterak nedotýkaly.

Z toho tedy zdejší soud dovozuje, že nic z toho, co je žalovanému v žalobě vytýkáno, se v žalobcově sféře nemohlo nikterak negativně promítnout - nic z toho se nemohlo dotknout žádného žalobcova subjektivního veřejného práva. K právě uvedenému závěru bylo přitom zapotřebí dospět až podrobnější argumentací, tj. skutečnost, že nic z toho, co je žalovanému v žalobě vytýkáno, se v žalobcově sféře nemohlo nikterak negativně promítnout, nebyla bez podrobnějšího zkoumání zřejmá.

Z právě uvedených důvodů tedy podle zdejšího soudu není žaloba důvodná, a proto ji zdejší soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. v celém rozsahu zamítl, aniž by se aplikací jednotlivých ustanovení ZVZ podrobně zabýval. Odlišně, tj. tak, že by se zabýval jednotlivými žalobními body, by zdejší soud musel postupovat v případě, že by proti závěrům žalovaného způsobem, jakým činí žalobce, brojil samotný zadavatel, což se však v daném případě nestalo, popř. za určitých okolností navrhovatel – EUROVIA CS, a.s.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce úspěšný nebyl, proto právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nemá. Toto právo má žalovaný proti žalobci, avšak ze spisu zdejšího soudu nevyplývá, že by mu jakékoli náklady přesahující náklady jeho jinak běžné úřední činnosti vznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady mohly vzniknout.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty

nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3.1.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová